

SØKKIÐ BISMARCK!

eftir C. S. FORESTER

IV SUFFOLK SÆR FIGGINDAN

I Danmarksundinum var HMS Suffolk á varðhaldi. Sjálfur um sólin ekki sást, vésti roðin á vestur himmalinum, at það leið móti kvöldi. Alt sýntist óendaliga keðligt. Móti vestri lá isur, fjar og aftur isur, líka so langt, sum ein kund' siggja. Móti eystr var tann bein mörkt, í kaldur vindur blási yfir dekknum, og skipið rúllaði tungliga. Mann sótu á varðhaldi allan vegin kring brúna við kíkaranum yfir eygunum og hugdu allan sjónarinn runi, meðan teir köydu fram og aftur í stólunum, sum kundu snarast. Aðrir stóðu og krökuðu áttan fyrri antilofverju-kanónirnar. Hvorja ferð, skipið rendi seg inn í ein sjögv, blivu teir yfirvistir av brotum. Bróðruga pipaðu bátsmannsflyturnar og ein rödd hoyrðist í hátalaranum. »Tað er chofurin, sum tosar. Vit hava fingið tíðindi heiman frá. Slagskipið Bismarck er farið til sjós saman við krüssarann Eugen. Vit vita ikki annað, enn at teir eru onkustaðni norðanfyri Ísland. Veðrið og sýnið er ov ringt til at nakar flúgvirj kann siggja teir, men vit kunnu vera visir í, at teir verða ikki verandi, har teir nú eru. Teir koma suðureftir og helst henda vegin gjøgnum Danmarksund- ið. Bismarck siglir 25 mil, ella meira og nú er tað okkara upp- gáva at finna hann, og siga ádmir- alitetinum frá. Um onkur skuldi hava gloymt tað, so vil eg minna hann á, at Bismarck hevur 15- tumma kanónir, og kann ráka okkum, sjálfv um hann er staður 15 fjórðingar frá okkum. Ti er tað, at vit mega ánsá eftir, og hava dupult so nógvur menn á varðhaldi, sum vanligt. Um onkur gloymir at gera skyldu sína, vil hann seta bæði skip og manning í vanda, men eg veit, at allir vilja gera skyldu sína, sjálfv uttan hesá ávaring.« — »Fimtan tummyar,« segði ein við ein annan, sum var á varðhaldi. »Sýrg fyrri at lata ey- guni væl upp, Dusty.« — »Halt tú bara gák,« mormaði Dusty uttan at stöðga við at mala runt við kíkaranum. »Um hann er har, skal eg nokk siggja hann.«

Suffolk helt fram við at verja sundið í tiskalda vindiðum á tí villa havinum millum mjorkan og eskantín.

Hugsi bara um marínárárnar, sum eru heima,« segði ein. »Teir hava heilt gloymt, hvat tað er at doyggja í kulda.«

I operatiónsrúminum í admiral- tetinum var í lotuni friðarligt. Bert fá tíðindi komu, og onki ser- liga nógv var at gera. Kontra- admiralurin prátaði við ein yfirmann í RAF, ein stóran, þrúðan mann við einum RAF-vvisskeggi. »Tyg- um kenna nokk tað sama frá loft- verjun,« segði kontraadmíralurin. »Langar tíðir, harv onki hendir, og ein ber gongur og bíðar eftir, at okkurt skal henda, og so bráðliga verður alt ov nógv at gera. Tað er nokk ongin meðalvegur.« Akkurát, akkurát! helt generalurin, »beint soleiðis er tað eisini hið okkum.« — »Tó, tað vil siga,« segði kontra-

admíralurin og peikaði yvir í ein krók av rúminum. »Hasi haryviri,« segði ein. »Hvat var hatti?« spundi kontraadmíralurin heldur hvass- liga. »Bert ein konvoy, sir.« »Gott,« Kontraadmíralurin hevði tikið ein blýant og byrjaði at teikna nákrar bogadur linjur upp á eitt sjúkort. »Her eru tvær møguligar kósir hjá Bismarck. Við tí hægstu ferðini, má hann vera onkustaðni millum her og har, ella millum her og har. Nærri kunnu vit ikki koma.« — »So,« — »Hood og Prince of Wales fóru frá Scapa Flow fyrri tveimum samdøgum, nei rættari 43 tímum, síðani. Teir mugu vera millum her, ella har.«

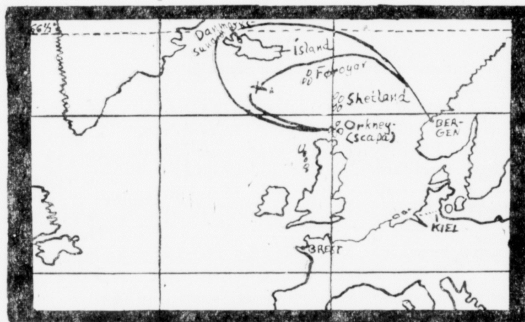
»Vita tygum ikki tað við vissu?« — »Nei teir senda ikki yvir radio enn, Tað ger Bismarck sjálfandi heldur ikki. Vit hava krüssarar á varðhaldi alla staðni, sum tað kann tonkast, hann atlar ígjøgnum. Teir verja so væl, sum tað kann lata seg gera í tí ringa veðri- num. Arethusa og Manchester liggja her millum Føroyar og Ísland, og Suffolk her yvir í Dan- marksundinum. Tygum kunnu nokk siggja, at okkum tørvu flúgv- arar til at hálða vakt.« Meðan hann segði hetta, skeiðj kontra- admíralurin yvir at yvir- og undir- monnum, sum tóku móti tíð- indinum úr rúrinum, men hvorja ferð rystu teir á hövðinum.

»Og hvat halda tygum nú fer at henda?« spundi flúgvargeneralurin. »Eg eri visur í, at Bismarck vil royna at sleppa ígjøgnum. Kanska her, kanska har.« Blýanturin hjá kontraadmíralinum helt fram við at teikna tær báðar strikurnar, hann áður hevði teiknað, og frá staðni hjá Hood gjørdi hann tvær strikur afturat, sum hvør fyrri seg móti kósini hjá Bismarck. »Alt eftir,« Hood íd krüssararnir sigi frá, fer Hood at fylgja aðrá kósina og onkustaðni fara teir at móta. Kontraadmíralurin peikaði á kortið í tveimum stóðum, eystan og vest- an fyri Ísland. »Og so brestir ba- lónin,« segði generalurin. »Bara vit skjótt fingur okkurt at hoyra frá hasum krüssarunum,« segði kontra- admíralurin.

Um borð á Suffolk vórðu varð- haldmennir avlostir. Ein fyrri ein fóru teir nýggju upp og settu seg í dreistólarnar, og settu kík- ararnar yfir eyguni, aðrenn teir byrjaðu at dreia runt í tí biðandi kalda vindiðum. Dusty var ein av teimum, So bráðliga sá hann okk- ur. Hann hugdi eftir eina ferð afturat. Har var okkurt út í sjón- aringnum. Okkurt, sum kom fram við miklari ferð. »Skip í sýni!« — peiling 140! Enn meðan hann segði hetta var tað, hann hugdi eftir vörðis sjónligari. Tveir skuggar vóru nú at siggja, klárir og höttandi móti tí gráa himmal- inum. »Tvey skip — peiling 140!« Einir tiggju kíkaran vórðu alt fyrri

Tann kvinnuligi yvirmaðurin fór yvir at tí stóra kortinum og broytti okkurt. »Hvat var hatti?« spundi kontraadmíralurin heldur hvass- liga. »Bert ein konvoy, sir.« »Gott,« Kontraadmíralurin hevði tikið ein blýant og byrjaði at teikna nákrar bogadur linjur upp á eitt sjúkort. »Her eru tvær møguligar kósir hjá Bismarck. Við tí hægstu ferðini, má hann vera onkustaðni millum her og har, ella millum her og har. Nærri kunnu vit ikki koma.« — »So,« — »Hood og Prince of Wales fóru frá Scapa Flow fyrri tveimum samdøgum, nei rættari 43 tímum, síðani. Teir mugu vera millum her, ella har.«

»Vita tygum ikki tað við vissu?« — »Nei teir senda ikki yvir radio enn, Tað ger Bismarck sjálfandi heldur ikki. Vit hava krüssarar á varðhaldi alla staðni, sum tað kann tonkast, hann atlar ígjøgnum. Teir verja so væl, sum tað kann lata seg gera í tí ringa veðri- num. Arethusa og Manchester liggja her millum Føroyar og Ísland, og Suffolk her yvir í Dan- marksundinum. Tygum kunnu nokk siggja, at okkum tørvu flúgv- arar til at hálða vakt.« Meðan hann segði hetta, skeiðj kontra- admíralurin yvir at yvir- og undir- monnum, sum tóku móti tíð- indinum úr rúrinum, men hvorja ferð rystu teir á hövðinum.

Hood hevur tveir vegir í at velja

eitt vendir tann gíva vegin. Við røðrið langt undir brúnni stóð ein kvartermeistari og stýrði skip- inum. Frá talirorinum upp yvir honum kom ein hvassur ordr: »Hart bakborð!« Hann mól røðrið runt, og skipið fylgdi eftir — og teir báðir skuggarnir hvurvu úr sýninum hjá Dusty. »Boð til admi- ralitetið,« segði ein rodd á brúnni. »Boð beinanvegin: Bismarck og Prinz Eugen sæddir. Kósir: Suður. Mina «positione — gev teimum okkara longd og breidd.« — »Bará teir ikki raka okkum, aðrenn vit fáa sent tað avstað,« segði ein onn- ur rodd. »Har kemur mjorkin,« segði uppáttur ein rodd. »Sum vit eru heldigir!«

Suffolk gleið inn í mjorkan, sum var tættur, sum ein múrur. Hann kom útkandi aftureftir frá gróni, runt um brúna og út yvir hekk- una: uppá 10 sekundir var skipið heilt hovið inn í greytin, meðan tað framvegis drelaði hárlíkt, og Dusty og hinir framvegis vóru á varðhaldi. »Stýr 180,« segði rodd- in gjøgnum talirorðið við kvarter- meistaran. Meðan hetta, vóru boð- ini farin at ferast, fyrst til »kodu- yvirmannina« og so til radiostöðina. Sendarin brakaði og sendi tey út kring heimín.

I operatiónsrúminum í admira- litetinum vendi ein yngri yvirmaður seg móti kontraadmíralinum, »Snarboð á veg sir.« — »Kom endiliga við teimum.« Ein lóta gekk, meðan kontraadmíralurin og

flúgvargeneraluriningu bángnir fram og aftur. Endiliga komu boð- ini dettandi niður gjøgnum rørið, tað vardi eina goða løtu, aðrenn yvirmaðurin fekk opnað pappirið, og enn longri, aðrenn kontraadmí- ralurin fekk lisið tað. »Tað var gott,« segði hann. »Teir hava funn- ið Bismarck, og Suffolk ansar eft- ir honum í Danmarksundinum. Longd og breidd...« Hann hugdi eina ferð afturat á pappirið. »Her eru teir,« Onkur rópti hurra. Öll smiltist. »Tað var tað,« segði flúgvargeneralurin og peikaði á aðra kósina hjá Hood. »Her komá teir also at móta. « — »Já,« segði kontraadmíralurin nákkð meira álvassamur, enn hinir. »Er tað nákkð, tygum ikki dáma?« spundi flúgvargeneralurin. »Tað kann ganga galið enn, Hood er við at vera ein gomul »damak. Tjúgu ár eldri, enn Bismarck. Minnst tyg- um flogforini frá 1920, harra gene- ralur? Hvussu høvdu tygum dánt at skula kríggjast móti eina Messer schmitt í einari Farman-maskinu?« — »Já men so er væl eisini hin, hvussu er tað, hann eitur — Prince of Wales?« — »Hann er ikki nóg gamal. Tað hevur ikki verið tíð til so frægt, sum at venja

manningina. Tað er ikki ein máni síðani, hann kom frá skipasmíðjuní. Hann er illa nokk bygdur liðurur. Eg veit, at tað enn vóru arbeids- menn um borð, tá hann fór til sjós.« — »Tað verður nákkð heilt nýtt fyrri teimum,« — »Já, teir koma við í kríggjð í arbeidsklæð- um,« Yvirmaðurin, sum hevði vakt kom við einum nýggjum boðum. »Her eru position, kós og ferð.« Admíralurin var nú komín til. Tað var spenningur í luftini, og lagið hjá øllum (uttan kontraadmí- ralinum) var merkt av optimismu. Nógv boð flugu av stað. »Boð til tann hægsta á King George V,« — »Boð til RODNEY,« — »Boð til RAMILLIES,« Admíralurin vendi: ser móti flúgvargeneralinum: »Roynið nú at fáa fólk tygara til at verja sundið, sum best,« segði hann. »Javel, sir,« segði generalur- in. »Men sýnið er framvegis vána- ligt.« — »Tað veit eg. Men nú kunnu tygum greiða teimum frá, hvussu hart tað er fyrri neyðini. Og tygum vita tað seinasta nýggja um stöðuna. Onkustaðni her á leið í lysingini í morgin,« Admíralurin peikaði á kortið einastaðni í út- synning av Danmarksundinum, (Framhald).

Byggifinansiering

Vit eru altíð til reiðar at leggja til rættis og veita finansiering — tað veri seg til húsa- ella skipabygging

Fyrr ella seinni fáa tygum brúk fyrri einum banka — latið OKKARA banka verða tygara banka

SJOVINNUBANKIN

Skipafelagið Føroyar

TELEFON 1225

Tórshavn

Pf. J. F. KJØLBRO

Telegramadr.: »Kjølbro« - Telf. 5489 (6 linjur) - Telex 20

Handilsvirkir

Allar vanligar vørur í heil- og smásolu.

ÚTGERÐARFELAG
ÍSVERKIR og KULDAGOYMSLUR
HERMETIKKIDNADUR
FISKAMJØLS- og SILDAMJØLSVERKI
KLAKSVIKAR SLEIPSTØÐ (mekaniskur verkstaður) ger alt vanligt skipsarbeiði og nýbyggingar.
ULLVIRKI (við nýmótans spunalógum).
KLAKSVIKAR BKIKKSMIDJA Sanitetsvørur, rør. Ger alt vanligt blikksmíðjarbeiði og rorleggingararbeiði.
Setur upp miðstöðuhitaverk.

Innflutningar:
Matvørur, klednavørur, salt, kol, olja, timbur og bygnings- tillfar. Allar vørur til skipaúterð.

Útflutningar:
Fiskaflok, ísfiskur, saltfiskur, klippfiskur, hermetikk.